

BÉKEHARANG

HITMÉLYÍTŐ, HITÉBRESZTŐ ERKÖLCSNEMESÍTŐ LAP.
MEGJELENIK MINDEN HÓ ELSEJÉN

ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 2'50 P. EGYES SZÁM 30 F.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VI., Felsőerdősor 5. l. emelet.

„De én az Úrra nézek“

A próféta elég szomorú képet fest az akkori időkről. „Aki jó közöttük, olyan mint a túske. Az igaz olyan, mint a tövisbokor. Ne higgyetek a barátoknak. Ne bizzatok a tanácsadóban. A fiu bolondnak tartja atyját. A leány anyja ellen támad. Az embernek saját háznépe az ellensége.“ Az ilyen nehéz viszonyok között is van megoldás. A próféta mondja: „De én az Úrra nézek.“

A mi magunk helyzetében, bármilyen sulyos körülmények között élünk is, jó ha gondolunk arra, hogy mindig van egy járható út. Lehet, hogy az emberek körülöttünk rosszak. Lehet, hogy sok igazságtalanság ér minket. Lehet, hogy többet szenvedünk, mint mi elviselhetőnek tartunk. De mindez minket kell, hogy arra indítson, hogy az Úrra nézzünk. Tehát nem szabad úgy beszélnünk, mint azt manapság sokan teszik. Ha így, vagy úgy fog történni, akkor „nincs Isten.“ Hamar készek az emberek az ilyen hamis következtetésre. Pedig csak azért mert nem úgy történik körülöttük minden, ahogyan ők képzeltek el. Ők tehát nem ismerték Isten terveit és a magukéit állították oda. És mert így megszegyenülve érzik magukat, azt hiszik, hogy joggal és okosan mondhatják, hogy a „kereszténység csődöt mondott,“ vagy azt, hogy „nincs Isten.“

Minden időben, jó és rossz napokban egyaránt, kell hogy az Úrra nézzünk. Nem fontos, hogy mi magunk mit gondolunk, vagy felebarátaink mit beszélnek. Biztosan csak az járhat e földön, aki az Úrra néz. Nem felejtí el soha, hogy Isten az Úr. Akkor is, ha mi elszámítottuk magunkat, vagy ha csalódtunk. Sőt éppen ilyenkor még fontosabb, hogy ráeszméljünk a valóságra: „Isten tegnap és ma és mindörökké ugyanaz.“ Nem szabad sohasem tereit engedni gondolkodásunkban azon tévhitnek, hogy valami is történhetik a világon, amit Isten jóra nem fordíthatna. Szükségesnek tartjuk, hogy mi mindenkor kutassuk Isten

akarata a saját életünkben is. Ne csináljunk soha olyan programot, amelyről nem vagyunk bizonyosak, hogy Isten akaratával harmóniában van. Lehetséges, hogy mi valami szépet és jót elképzelünk és azt mi mindenáron el is akarjuk érni. És ha hamarosan nem teljesül, úgy készek vagyunk hamis következtetések levonására. Ez mutatja hitünk gyengeségét. Istenbe vetett bizalmunk kicsiny voltát. Ha Isten látja, hogy valami javunkra van, azt Ő megadja. Tehát akármilyen szép és jó legyen valami, ha nekünk az javunkra nincsen, úgy Isten nem teljesíti kérésünket. Tehát várni kell az embernek és bizni, nem pedig téves utra lépni.

A próféta kifejezése: „De én az Úrra nézek“, számunkra még többet jelent, mint a maga korabeli emberre. A mi Úrunk Jézus sokat szenvedett, sok ellentmondást tűrt el. Tehát, ha Reá nézek, tudom, hogy nekem is meg kell tagadnom magamat és nekem sem szabad mindig a magam akaratának teljesülését kívánnom. Ezenfelül jelenti számunkra azt, hogy mindig csak az Atya akaratának teljesüléséért kell és szabad dolgozni. Nem szabad hát elindulni, még kevésbé dolgozni olyasmiről, amiről nem vagyunk meggyőződve, hogy az Isten akarata. Nekünk, hogy mindennap engedelmeskedhessünk, kapcsolatban kell lennünk és maradnunk a jó Atyával, kinek gyermekei vagyunk. Mint gyermekek pedig szünet nélkül az Atyára, az Úrra nézünk és az Ő szemei tanácsolnak bennünket. Így nem tévedünk el. Kétségbe nem esünk. Tudjuk, hogy akik Istent szeretik, minden javukra van.

T.

Valamint a kígyók némely neme, midőn inni megy, mielőtt a forráshoz menne, minden mérgét kibocsátja, úgy a keresztyén, midőn imádkozni megy, mielőtt imáját kezdené, minden haragot és gyűlölséget letegyen felebarátja iránt.

(Ágost.)

Naámán — egy kis zsidó lány — Elizeus és Géházi.

— Liebstöckl —

VII.

Ő pedig monda: — Él az Úr, aki előtt állok, hogy el nem veszem. Kényszeríti vala őt, hogy elvegye, de ő nem akará. És monda Naámán: Ha nem adj kérlek a te szolgálódnak e földből annyit, amennyit elbír két öszvér, mert a te szolgáló többé égőáldozattal vagy egyéb áldozattal nem áldozik idegen isteneknek, hanem csak az Úrnak. Ebben a dologban legyen az Úr kegyelmes a te szolgálódnak, hogy mikor bemegy az én uram a Rimmon templomába, hogy ott imádkozzék és ő az én kezemre támaszkodik, ha akkor én is meghajlok a Rimmon templomában, bocsássa meg az Úr a te szolgálódnak ebben a dologban. És monda neki Elizeus: — Eredj el békességgel. (Kir. II. 5/16—19.)

Elizeus nem fogadja el az ajándékot. Vajjon miért nem? Mert nem volt szüksége rá. Annyit megadott neki az Úr más oldalról, amire neki szüksége volt. Ha az előző fejezetet olvassuk, azt látjuk, hogy az Úr a sunemita asszonyon keresztül gondoskodott Elizeusról. (Kir. II. 4/8—11.) Ezt az ajándékot elfogadta és mivel ez és más oldalról jött segítség a próféta szerény igényeit teljesen kielégített, nem volt szükség arra, hogy Istennek szentelt életét ilyen fölösleges dolgokkal terhelje. „Ha van élelmünk és ruházatunk elégedjünk meg vele” írja Pál apstol Timotheusnak (Tim. I. 6/8). És valóban Isten gyermekei, akik a mennyben akarnak kincseket gyűjteni a maguk számára, tartózkodnak attól, hogy hiábavaló terheket, gondokat vegyenek a nyakukba, amelyek nehéz kolonként lehúzzák fejüket és megnehezítik az igazság utján való járásukat. Minek kellett volna Elizeusnak az arany, ezüst és a drága siriai ruha, amikor szerény ruházata és tápláléka megvolt. Minek foglaltatta volna el agyát és szívét a földi kincsek gondjaival, amikor — mint Isten emberének — agyát és szívét teljes mértékben Isten rendelkezésére kellett bocsájtani. És ez minden Isten gyermekének szép példa és éppen ezért teljes mértékben tegyük magunkévá az apostol intését, hogy: — Valóban nagy nyereség az istenízelem a megelégedéssel. (Tim. 6/6.)

De térjünk vissza Naámánhoz, akinek a gyógyulás örömeiben nemcsak ajkát és kincsházát nyitotta meg a hála, hanem az Úr még egy más irányban is világosságot gyújtott szívében. Megismerve az egy élő igaz Istent, nem akart többé idegen isteneknek áldozni, hanem csak az Úrnak. (17. v.) A megújult élet, nem akar többé idegen istenekre pazarolni semmit, csak az Úrnak áldozni. Kedves lélek,

a te megújulásod után is bekövetkezett az? Mennyi idegen Isteneknek áldoztunk gyógyulásunk előtt, mielőtt az Úr kegyelme az Ó isteni Jordánjának árában megfüröszött. Van, kik áldoztak a bornak, korcsmának, kártyának, hitvány könyveknek, hazugságnak. Drága idejüket odaáldozták a rossz társaságnak, nyelvüket a trágár tréfáknak, káromkodásoknak és hiábavaló beszédeknek. Füleiket haszontalan dolgok hallására és zsiros pletykákra való hizlalásra. Oh mennyi hiábavaló és idegen istene van a világnak, amelyeknek könnyű lélekkel áldozza drága szellemi és anyagi kincseit. És mily sokan próbálnak — akik már tapasztalták az Úr gyógyító kegyelmét — áldozni az egy élő igaz Isten hatalmának, szeretetének és erejének beismerése mellett más kisebb nagyobb isteneknek. Beismerik, hogy Isten közelsége oly jó nekik (Zsolt. 73/28) és Neki kell adni minden tisztességet és dicsőséget, azért, hacsak úgy mellékesen is, hol nyilván, hol titokban áldoznak az ő régi isteneiknek is. Idejük munkájuk, pénzük még ott látható a régi bálványáldozati oltáron. Egy kis hiábavaló beszéd fölöslegesen kidobott pénz, tételődés, mások dolgába való avatkozás és más kisebb nagyobb áldozatok ott büzlenek a hitetlenség oltárán, mialatt keserves erőlködéssel szeretnének tiszta áldozatot is bemutatni az egy élő igaz Istennek. De így nem lehet. A pogány siriai hadvezér mindjárt rájött erre és a teendőre. És ezt kell tenni nekünk is minden körülmények között. Semmiféle áldozattal nem áldozni az idegen isteneknek, csak az Úrnak. Ez az áldozat kedves Isten előtt. A mi életünk, teljesen átadott égőáldozat-e? Naámán nem járt gyülekezetbe, nem hallott istentiszteleteket és mi, akik annyit olvassuk és halljuk igéjét, melyben egész szívünket kéri, akik talán oly sokszor emlegetjük hívőségünket, vajjon balgábbak lehetünk nála?

A gyógyulás után tehát Naámán dicsérte az Urat, hálát adott, ajándékot ajánlott fel, csak Neki akart ezután áldozni. De ezzel még nem volt vége átadásának. Az állása körül volt egy kis baj. (18. v.) Ő ugyanis a király közvetlen környezetéhez tartozott és így teljes mértékben alkalmazkodnia kellett urához, annak szokásaihoz. Királya a Rimmon templomába járt imádkozni és neki is vele kellett menni és ott kellett lenni a pogány szertartáson. Ő tudja, hogy ez nem helyes. De mit tegyen? Ereje nincs ahhoz, hogy urával szembeszálljon. Isten adott világosságot, hogy meglássa az igaz utat, de e téren tanácstalan. Imádkozzék Elizeus, hogy az Úr kegyelmet adjon.

És amikor e versek fölött elmélkedem, eszembe jut egy nem régen hallott, nagyon tanulságos történet, amely hasonló helyzetben világosságot adhat Isten gyermekeinek. Kedves superintendensem, Sebele György beszélt nekem amikor Ujvidéken voltam. Egy diplomatá-

ról van szó, aki Istennak komoly gyermeke. Állásával kapcsolatban, olyan helyekre volt hivatalos, melyek bár a világ szerint egészen helyénvalók, sőt a legmagasabb körök társadalmi szokásaihoz tartoztak, az ő evangéliumi lelkületével nem egyezett meg. Így pl. hivatalos volt bálókra vagy estélyekre, hol hazáját képviselte. Bár ő maga nem táncolt, de már maga az a tény, hogy ott kellett lennie mély fájdalommal töltötte el. Ilyen körülmények között panaszkodott egy idős lelkipásztornak és azt mondta, hogy már azon gondolkozik, hogy lemond állásáról, mert szinte elviselhetetlen számára e fényes világi környezet. És ekkor ez az idős, tapasztalt lelkipásztor a következőket mondta neki:

— Ezt ne tedd. Neked a helyeden kell maradni. Azokon a fényes estélyeken te ott vagy, de a szived nincs ott. Mások testileg nincsenek az ilyen helyen, vagy szórakozásokban, de lelkük ott van. A te szived ott is az Úrnál van és te a te állásodban sokat tehetsz Isten országáért. —

Elfogadta a tanácsot és valóban, mint egy külföldi állam követe nagyon sokat tudott használni hívő testvéreinek és Isten ügyének. Az egy élő, igaz Istent imádó Eszter bizonyos övéire gondolt Ahasverus fényes lakomáin és nem ellenszegülésével, hanem áldozatos életével mentette meg népét. Hatalmasság alá vetett emberek sokszor kénytelenek olyan társaságba, vagy helyre menni, mely ellen jámbor, istenfélő lelkületük tiltakozna, de maradnak, mert Isten ügyének és hazájuknak többet használnak, ha ott teljesítik kötelességüket, mintha oktanul és nagyképpen martírt csinálnak magukból. Így pl. hívő rendőrtisztviselők avagy rendőrök gyakran teljesítenek szolgálatot olyan helyeken, melyeknek levegője ellenkezik az ő bibliai felfogásukkal. De ahol a ti kincsetek, ott a ti szívetek — mondja az Úr Jézus (Máté 6/21) és noha földi testük az előirt helyen tartózkodik, szívük a mennyei kincsek mellett van. És bizonyára imádkozó lélekkel szólnak az Úrnak azokért, akik előttük az elmulandó világ szórakozásait üzik és annak hiu szokásaiban élnek.

Az Úr nem gyári minta szerint dolgozik. Különböző utakon vezethet és különböző tanácsot adhat és így e fenti téren is. De az bizonyos, hogy aki teljesen rá hagyatkozik, annak megmutatja a szabadulás útját.

Elizeus is tudta ezt és ezért nem keneteljeskedett, és nagy szemforgatások között nem adott utasítást és nem botránkozott meg Naámánon és nem biztatta arra, hogy inkább akarjon szenvedni, mint a király mellett állni. Ne mi akarjunk embereket mártírságra bírni, hanem arra kérjük Urunkat, hogy mi lehessünk mindig készen arra, hogy az Ő isteni céljainak legmegfelelőbbben tudjunk viselkedni. Sok ke-

gyes hívő megbotránkozott volna Naámán kijelentésén, hogy neki még a pogány templomba kell menni. Sokan adták volna azt a tanácsot, hogy helyezkedjék szembe a paranccsal, de éppen olyanok, akik a maguk kis pogánytemplomukban, a szívükben, nemcsak fájó szívvel nézik a mások áldozatait, mint Naámán, hanem még maguk is vigan szolgálnak régi pogány istenüknek a bűnnek.

Elizeus csak ennyit mond: Eredj el békességgel. Legyen békéd. Tudta, hogy az az Isten, Kinek ereje által és nevében meggyógyította a siriai fővezért és kinek lelke ennyire munkálkodott annak lelkén, az majd elvégzi a maga munkáját továbbra is.

(Folyt. köv.)

Ige áldása.

Boldog aki olvassa és akik hallgatják e prófétálásnak beszédeit és megtartják azokat, amelyek megirattak abban: mert az idő közel van. (Jelenések 1, 3.)

Boldog, aki olvassa, hallgatja és megtartja az ígét. Már hallgatni is nagy öröm és kegyelem. Hány emberhez nem jut el a dicsőség evangéliuma, az öröme, mely békét hoz a szívbe. Hányan halnak meg kétségek és gyötörések között, mert nem volt találkozásuk az azzal, aki a békét hozza számunkra, az Úr Jézussal. De a hallása magában véve nem elég. Gondoljunk a magvető példázatra. Milyen ritka a jó föld. Az Úr ígét befogadó, megtartó a megtért élet gyümölcseit megtermő talaj. Mily sokan hallgatták az Úr Jézus idejében is és ma is. Hányan hallgatják testi üléikkel az örökélet beszédét és mily kevesen teszik valóban magukévá.

Sokan hallgatják, hogy bírálhassák, hogy az „ellentétet” keressék benne. Pedig nem az Úr ígében, hanem az ő életükben van az ellentét. Mások hallgatják Isten ígétét, hogy éppen csak úgy azt mondhassák, hogy hallgatták. Kérkedhessenek vallásosságukkal, mely az ige hallgatásában merül ki. Viszont vannak, akik azért hallgatják, hogy bölcsek legyenek abban, de nem Isten, hanem az emberek szerint. A Szentírásban való jártasságukkal bölcsességüket akarják fittogtatni, de ebből a léleknek vajmi kevés haszna van. Azután nagyon sokan azért hallgatják, hogy másra ruházzák az ige igazságait és tanulságait. A hallgatás közben, ha az ige valamilyen bűnre mutat a mások életében, annak örülnek, hogy: — most jó megmondták ennek a testvérnek, aki számára nagyon időszerű volt az elhangzott ige. Ezek azok, akik sajnálják, hogy ez, vagy az a testvér nem volt jelen az igehirdé-

tésen, mert éppen „neki szólt” volna. És ezek a jó lelkek elfelejtik, hogy az ige éppen annak szól, aki hallgatja. Kedves lélek, te milyen lélekkel hallgatod Isten igéjét.

De itt először is olyanokról van szó, akik olvassák. Ezt ugyanis lehet érteni, kik másoknak felolvassák, vagy csak a maguk számára olvasgatják. Mindenesetre az Úr nagy kegyelme bármelyiket engedje is a te számodra. Akár hirdetni másoknak, akár hogy te magad elmélkedj fölötte. De nagy felelősség is. Isten igéjét olvasó lélek számára alig van valami mentség. Valaki egyszer egy beszélgetés alkalmával egész őszintén bevallotta, hogy nem olvassa a Bibliát, mert fél, hogy akkor nagyobb lesz a felelősség rajta.

Az igazi boldogság azonban abban van, ha valaki nem csak olvasója, vagy hallgatója, hanem megtartója az igének. (Jakab 1, 22) Boldog, mert nagy öröm az ő szent jelenlétében járni, nagy öröm lelkeket vezetni Óhózzá. Boldog, mert nyugodt lelkiismeret békés nyugalomát bírja és nem retteg semmitől. Boldog, mert egy szent találkozás reménye a világ minden baja között boldoggá teszi. Boldogok, akik az Úr igéjének nyomán készülnek a világosság és sötétség küzdelmében való megállásra.

(l. j.)

Beosztási jegyzék az 1943/44. évre.

Szuperintendens: Tessényi János

Kincstáros: Sebele György

Társkincstáros: Hecker Ádám.

I. Déli körzet: Sebele György körzeti felügyelő.

Budapest II. Schmidt János

Cservenka és Ókér: Lichtenberger Teodor

Kaposvár: Liebstockl Jenő

Óbecse és Zenta: Takáts Antal és Rémay

Mária

Pécs—Borjád: Dr. Szalos Artur

Szeged: Hecker Henrik

Ujverbász és Szeghegy: Drumm Adolf

Ujvidék: Sebele György és Kettenbach

Berta.

II. Északi körzet: Hecker Ádám körzeti felügyelő

Budakeszi: Tessényi Zoltán

Budapest I.: Hecker Ádám

Dombóvár: Dobos János

Györköny: Zimre Gyula

Miskolc: (betöltendő)

Nyiregyháza: Márkus József András.

Ungvár: Haszits János.

A szociális munka igazgatója: Tessényi

János.

A Bethánia Szanatórium felügyelője Sebele György.

A Tábor szanatórium és gyermekotthon gondnoka: Tessényi Zoltán.

A budapesti Otthon vezetője: Hecker Ádám.

A szenttamási árvaház vezetőnöje: Takáts Stéfi.

A Békeharang szerkesztője: Tessényi János.

Diakonisszák Budakeszin: Babic Ilonka, Koch Zsuzsanna, Szozucka Éva, Greksza Ilona testvérek.

Diakonisszák Ujvidéken: Simon Lujza főtestvér, Simon Emma, März Margit, Lamnek Krisztina, Kettenbach Berta, Takáts Aranka, Stötzer Káte, Hansinger Katalin testvérek.

Szerkesztői rovat.

Amikor a Békeharang szeptemberi száma a k. olvasók kezeibe kerül, már a konferencia véget ért. A mi életünkben az évi konferencia egészen különös jelentőséggel bír. Számadás egyszer, új elindulás is egyuttal. Ha visszapillantunk, sok bűnbánatra találunk okot, de ha az Úrra nézünk, sok reménnyel indulunk el az az új munkaestendőben. Nekünk is van feladatunk. És ez a fontos. Ember, feladat nélkül, igen szomorú. De a feladat olyan nagy és olyan szép, hogy csak az Úrra tekintve tudjuk elvégezni. Induljunk hát el ujult erővel és azon meggyőződésben, hogy a jó Atya minket is felhasznál az Ő országának építésében. Így nem lesz fáradságunk hiábavaló. Munkánk örökértékű gyümölcsöket fog teremni.

Hála Istennek, olyan időben élünk, amikor ismét Istenhez fordulnak sokan. Ma már nem nevetik ki azt, aki imádkozik és örülnek, ha bibliát olvasó emberrel találkoznak. Igen, e kettőre van nagy szükségünk mindnyájunknak. A Szentírásnak újra mindennapi táplálékunkká kell lenni. Ne csak a templomban hallgassuk meg azt, de odahaza is vegyük kezünkbe mindennap. És amit az Úr mond az Írásban, azt vigyük imádságban elébe. Csak a hűséges imádságban nyerhetünk erőt ahhoz, hogy valóssággá legyen körülöttünk Isten akarata. Tehát nem csak megismerni kell, de valóra is kell válnia életünkben a jó Atya akaratának. Ne csak könyörögjünk: „Jöjjön el a Te országod,” hanem engedelmeskedjünk mindenben az Úrnak, hogy ez az ország ki is alakulhasson körülöttünk. Ez a mi hivatásunk, örömünk és életünk.

Kiadja: Keresztyén Könyvesház korl. fel.
Szövetkezet, Budapest, VI., Felsőerdősor 5.

Felelős kiadó és szerkesztő:
Tessényi János, Budakeszi, Fő-u. 5.

Nyomatott: Kultura könyvnyomdában, Kaposvár.
Nyomdáért felel: Henczer István.